

Behrsaines deenu ritmi

1990. gada aprīlis

MŪSU SVĒTUMI IR ATKAL STIPRI

Februāra priekšpēdējā dienā Bērzainē atgriezās sarkanbaltsarkanais karogs un himna «Dievs, svētī Latviju» oficiālā un pilntiesīgā statusā.

Vispirms klātesošie noklausījās stāstījumu par kara un himnas vēsturi. Tad ciema tautfrontiešu Domes loceklis Arvids Dambis nodeva vietējās padomes rīcībā līdzšinējo tautas simbolu,

sarkanbaltsarkano karogu. Himnai «Dievs, svētī Latviju» skanot, deputāts Aivars Kangars nostiprināja tautas svētumu karoga turētāja pieciema izpildkomitejas ēkas. Līdzšinējo Latvijas PSR karogu saņēma ciema izpildkomitejas priekšsēdētāja Viļa Auniņa. Ieteikums: glabāt iepriekšējo republikas simbolu ciema muzejā.

Runāja ilggadējā skolotāja Aina Jansone. Viņa atce-

rējās ar sarkanbaltsarkano karogu saistītos agrākos notikumus un novēlēja turēt simbolu augstā godā.

Piektklasniece Solveiga Tīsa iepriecēja pieaugušos ar valsts karogam veltītu dzējoli. Pāri Bērzaines centram noskanēja dziesma «Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme» un vējš maigi iešūpoja atjaunoto mūsu republikas (valsts) karogu.

Māmiņa, tētis un es

Kolhoza arodkomiteja martā organizēja atpūtas pēcpusdienu mūsu ģimenēm. Četras stundas pagāja skatīties multiplikācijas filmas, spēlējot dambreti un novusu, kā arī piedaloties rotaļu atrakcijās. Daži atnākušie tēvi varēja pārbaudīt savu spēku un pacīlāt svaru bumbas. Ar nepieciešamo inventāru mums palīdzēja skola. Pēcpusdienas organizatoru lomā iejutās Dzintra Burceva, Marta Tīsa un Aivars Kangars. Klātesošās māmiņas ar dzējoliem sveica pirmklasnieki Ilze Stjāde un Aivars Auniņš. Bērnu rotaļu un atrakciju vadītprasmē ar mums dalījās Valmieras Viestura vidusskolas skolotāja Zinta Gmizo. Spēļu dalībnieki meta kuleņus, ripināja bumbiņas, spēlēja dažādas spēles un, kad piekusa, iestiprinājās ar tēju un cepumiem. Katra sacensī-

bās izcināta uzvara nesa balvu — šokolādes konfekti.

Noslēgumā trīs ģimenes saņēma balvas kā pašas sprieganākās saimes. Dāvanas dabūja Kukmilki, Bergi un Keziki. Vairāki dalībnieki saņēma piemiņas vimpelus, kurus ļoti glīti bija pagatavojis darbnīcas vadītājs Gaidis Doķis.

Lūk, kā pasākumu novērtēja arodkomitejas priekšsēdētājs A. Kangars: «Ģimeņu pēcpusdienu tika organizēta ar devīzi — «Saulīt silta, māmiņ jauka». Ļoti gribējās dažādās spēlēs iesaistīt visu ģimeni, diemžēl vecāku bija maz. Pārāk bieži nācās darboties tikai ar bērniem un atrakcijās veidot nevis ģimeņu, bet jauktās komandas. Bēdīgi tas, ka no Vākšēnu apkārtnes nebija neviena bērna, par ģimeni jau nemaz nerunājot, kaut arī visumā

atsaucībā bija liela. Gatavojot piemiņas vimpelišus, domājām, ka visus nemaz nebūs kam pasniegt, bet izrādījās, ka to varēja būt vēl vairāk. Nekas par piemiņu nepalika tām ģimenēm, no kurām bija ieradies tikai viens bērns. Varbūt tas arī ir pareizi — viens cilvēks jau vēl nav ģimene, bet pasākums bija domāts ģimenēm. Gribu pateikt dažus vārdus arī par aizsāktās tradīcijas turpinājumu. Padomāsim, lai bez atrakcijām un izskriešanās būtu arī atjautības uzdevumi, mīklas, dažādi konkursi, kurus jārisina ne tikai bērniem, bet kopīgi arī māmiņai un tētim. Bet tad uz ģimeņu pēcpusdienu patiešām arī jāatnāk ģimenei. Un tomēr domāju, ka pasākums bija labs sākums turpmākajam. Katrā ziņā šoreiz mīļš paldies visiem atpūtas pēcpusdienas dalībniekiem.»

GUNTARS

BAUDA DZĪVI

Atkal jāatceras laukstrādnieka Guntara Auniņa izdarītie pārkāpumi. Viņš viesojās Zvīguru mājās, kur bez sirdsapziņas pārtumumiem nozaga pensionārei A. Loginai piederušo stumjamo ratiņu riteņus. Pēc tam, laikam jau savu «varondarbu» aplacidams, piedzērās un nokļuva Valmieras medicīniskajā atskurbtuvē. Skaidri redzams, ka G. Auniņš nolēmis baudīt dzīvi, kamēr Dievs vēl tādus priekus devis.

TAISNĪGUMA VĀRDĀ

Varētu pasmaidīt un teikt, ka mums noteik tāpat, kā gatavojoties pasaules čempionātam futbolā: tur mazs un smaidošs puika ar vienu rokas mājienu nosaka pasaules valstu komandu savstarpējo spēļu kārtību. Bet tāds salīdzinājums laikam būtu pat nevietā, jo pie mums esošā deficītpreču sadales kārtība ir viena nopietna un vajadzīga lieta. Visi bērzaunieši bez kādiem ierobežojumiem un steigas gandrīz divas nedēļas ciema izpildkomitejā varēja parakstīties uz paaugstināta pieprasījuma precēm. Izlozes preču sarakstī bija visiem brīvi pieejami gan izpildkomitejā, gan abos veikalos.

10. martis — deficītu sadales diena. Pie mums izlozes laimes rats griežas skolnieču Solveigas Tīsas un Baibas Bernes rokās. Lozēšanu vadīja izpildkomitejas priekšsēdētāja Viļa Auniņa un sekretāre Dzidra Ragaine. Kluba zālē bija klāt krietns pulciņš bērzauniešu. Visi ļoti cerēja, ka abas mazās meitenes nosauks laimīgo skaitli tieši pretī viņu uzvardam. Tomēr ieguvēji bija tikai daži. Te nu nav vainojama izloze, bet gan mūsu valstī pastāvošā nožēlojamā nabadzība.

Laimīgo saraksts, kuri tikuši pie mantu pirkšanas, ir apskatāms ciema izpildkomitejā pie Dz. Ragaines.

Nav dzirdēts, ka bērzaunieši būtu neapmierināti ar rikoto izlozi. Cita lieta, ka ievērojām un pukojamies par savstarpēji tuvā radniecībā esošu ģimeņu ierakstīšanos uz vienām un tām pašām precēm. Sak, nelaimiesies vienai ģimenei, varbūt otra tomēr vinnēs! Tāda pukošanās ir bez pamata, jo katra ģimene drīkst pierakstīties uz jebkuru mantu neatkarīgi no tā, kas ir vai nav tās radnieki. Kamdēļ gan radniekiem nevarētu būt vienādas mantas? Un kurš bērzauniešis gan ir vainīgs, ka mums uz desmit apsēsties gribētājiem iznāk tikai viens krēsls? Tādēļ jau mēs arī saprotam, ka dzīve Padomju Savienības sastāvā ir kļuvusi neciešama. Jau vairākkārt dzirdēts, ka mūsu lielvalsts pēc dzīves līmeņa 77. vietā pasaulē. Bet vēl nesēn skolā mācīja, ka tieši PSRS pilsoņi ir tie laimīgākie un bagātākie.

Visbeidzot neliels lūgums laimīgo ložu īpašnieku kaimiņiem: loterijas laime ir loterijas laime, tamdēļ — neskaudiet!

KADRU LIETAS

Dainis Rudzītis un Dzidris Mīkēvičs pieņemti kolhoza par traktoristiem, bet abiem vīriem noteikts arī pārbaudes laiks līdz 1. maijam.

Inese Sniedze sākusī strādāt par telkopēju Zvīguros. Viņa kļuvusi arī par mūsu kopsaimniecības biedri.

Māra Lūse pieņemta darbā par tehnikas mazgātaves apkopēju Intas Kaimiņas vietā.

Par kolhoza biedru uzņemts arī būvstrādnieks Ivans Goļš.

Par bērnodārza audzinātāju strādās Gunita Kezika.

Dace Krulle no darba mūsu ciema ēdnīcā atgriezusies strādāt savā agrākā darba vietā — Centra govju fermā.

Ēdnīcas strādniece Laila Lisinska un virpotājs Edvīns Burcevs gribēja kļūt par kolhoza biedriem. Viņiem beidzās pārbaudes laiks, tomēr valde atzina, ka sliktās disciplīnas dēļ par kolhozniekiem viņi nevar kļūt.

Eriks Lisikins noslēdzis ar saimniecību līgumu un turpmāk Lielvīkuļos slauks govīs.

Genādijs Karatajevs pēc līguma noslēgšanas pie mums strādās par ekskavatoristu.

Centra fermas slaucējs Varis Skudra bieži lietoja alkoholiskos dzērienus. Pēc tam pameta darbu fermā un nevienam neko neziņojis aizbrauca uz Gulbeni. Par tādām tēksmēm atpūsties viņš atbrīvots no darba kolhozā.

Neilgu laiku pie mums par lopu kāvēju strādāja Māris Ramma.

Mūsu avīzīte kļuvusi likumīga!

Nevarētu teikt, ka «Bērzaines dienu ritmi» līdz šim būtu bijis kāds pagrīdes izdevums, taču tagad esam oficiāli atzīti. Kā jau uzmanīgākie politikas cienītāji droši vien būs ievērojuši, Latvijā nesēn tika ieviesta stingra kārtība: kas grib publicēties, tam no Valsts poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības pārvaldes jāpērk licence. Mēs pārskaitījām 300 rubļus, iesniedzām līgumu un dokumentus ir rokā. Skaists, ar auseklīti fonā!

Diemžēl licences sagāde «paņēma» laiku, bez tās tipogrāfijā «netikām iekšā». Tamdēļ šomēnes esam nokavējušies un lūdzam par to lasītāju piedošanu.

Viņš veica arī kurinātāja pienākumus, tomēr strādāja ļoti pavisri, tādēļ atbrīvots no darba.

Viktors un Elza Lieri aizgājuši no darba Pumpuru telju fermā pēc pašu vēlēšanās. Arī viņi vairs nav mūsu kolektīva biedri.

Rājienu nopelnījis Vākšēnu fermas lopkopējs Viktors Petrovs. Viņš neievēroja darba disciplīnu.

Par ļoti pavisri savu pienākumu izpildi, strādājot par kurinātājiem, rājienu nopelnījuši arī Eriks Bērziņš un Ivans Koguts.

Atkal algas dienu ar varenām dzirēm atzīmēja Vladimirs Zukovs. Tagad viņš atbrīvots no darba un izslēgts no kolhoza. Veselu nedēļu alkoholu lietoja arī V. Zukova priekšnieks Staņislavs Didelis. Par to fermu mehanizācijas brigādes brigadierim — stingrais rājiens. Nav tikai saprotams, kādēļ galvenais inženieris J. Bunduls ciema izpildkomitejā nav iesniedzis S. Didelim sastādītu administratīvo protokolu.

Būvstrādnieki Jānis Spuravs, Ivars Andrejevs, Armands Ozoliņš un Gundars Šamšels nolēma streikot, vairs nepildīt būvdarbu vadītāja rīkojumus un neiziet darbā. Diemžēl visi četri vīri savus centienus nebija saskaņojuši ar kolhoza arodkomiteju, tādēļ viņu rīcība novērtēta ar rājienu un neattaisnotu darba dienu kavējumu.

Cik maksā alkšņi?

Mūsu kopsaimniecības biedram Austrim Sniedzem astoņi steri neatļauti nocirstu alkšņu izmaksāja 2627 rubļus. Austrim ir tā nelaime, ka viņš sevi pieradis uzskatīt par pasaules centru. Vasarā viņš darīja ar traktoru ko un kā gribēja. Pienāca rudens un Austris nolēma vairs nekur nestrādāt. Kad mežzinis Elmārs Rezgālis informēja A. Sniedzi, ka viņa izvēlētais malkas ciršanas veids ir nelikumīgs un ieteica izņemt ciršanas biļeti, mūsu brašulis atteica: cirtīšot, kā pats gribēšot. Pat valdes sēdē, kur nu nāktos kaut kā savu rīcību izskaidrot, A. Sniedze tikai spītīgi klusēja un gremoja «kožleni».

Atliek piebilst tikai to, ka likumīga koku ciršana Austrim būtu izmaksājusi kādus 10 rubļus.

TELIŅŠ IR KĀ BĒRNS

Mūsu biļetena veidotājs A. Kangars tikās ar Lielvīkuļu fermas brigadierī Modrītī Udri un palūdza viņu pastāstīt, kur slēpjas jaundzimušo teliņu labas saglabāšanas pamats šajā fermā.

M. Udre: — Patiešām, divas slaucējas — Grieta Priede un Sarmīte Melgaile jau otro gadu nepieļauj teliņu krišanu. Es tikai nesaprotu, kāpēc rūpīgo slaucēju vidū nav arī Marta Ragaine. Arī viņas grupā pērn nebija kritušo teliņu. Ar teliņu ir jāpietās tāpat kā ar bērnu. Nekad nedrīkst tam dot slimas govus pienu. Izbarojamais piens papildus vēl jāuzsilda, jo kamēr tas nonāk pie teliņa, ir jau par daudz atdzisis. Katrā ziņā teliņu jābaro noteiktā laikā, nevis kā ienāk prātā. Būdas jāvalda tīrībai, regulāri jāapmaina pakaiši. Tāpat pirms govju slaukšanas teliņš padzirdināms ar siltu ūdeni.

Pagājušajā septembrī Grietas grupā vienai govij piedzima teliņš kaķēna lielumā. Kopēja ar bērnu knupīti no pudelītes vispirms tam deva 100 gramus piena, pēc tam vairāk un vairāk. Piecas reizes dienā steidzās uz fermu savu mazuli pabarot. Teliņš izauga tiešām ļoti skaists. Tāpat vienmēr par lopiņiem rūpējas Marta Ragaine. Sarmītes grupas govīm teļi dzima ar normālu dzīvsvaru. Un tomēr viņa mājās vēl vārija linsēklas un sekoja telju pašsaiūtai. Arī patreiz, kad Sarmīte Melgaile strādā par atvītotāju, viņa ar tādu pat rūpību izturas pret visas fermas mazajiem teliņiem. Es ļoti ceru, ka turpmāk par rūpību mēs varēsim slavēt arī Zaiņu Ognevu un Almu Heidemani.

Sarunā iesaistījās arī kolhoza galvenā vētarste Gaida Šķēle: — Visas Lielvīkuļos strādājošās slaucējas pret teliņiem tiešām izturas ļoti gādīgi. Martiņas grupā arī nav kritušo teliņu. Tikko kādam kas notiek, sievas tūlīt zvana vētarstiem. Un ne tikai žēlojas, bet arī ļoti rūpīgi izpilda visus ārstu norādījumus. Es aizbraucis, iespriecījis, bet visa turpmākā aprūpe jau ir fermas darbinieku ziņā. Man ar Lielvīkuļu sievietēm nevajag plēsties.

A. Kangars: — Skaidrs, ka bez nesavtīga darba nav ko cerēt uz panākumiem. Atliek tikai jums novēlēt tādu pat rūpību arī šajā gadā.

Rutiņa ir ievērota!

Atzinīgi novērtēts mūsu ciema feldšeres Rutas Puriņas darbs. Par Bēraines iedzīvotāju veselības stiprināšanu viņai izteikta rajona centrālās slimnīcas galvenā ārsta Apsiša pateicība, bet kolhozs to «pastiprinājis» ar 200 rubļu prēmiju. Lai arī Rutiņai stipra veselība!

SVEICAM KRAKOPUS!

Laime, laime tam dēlam,
Kas piedzima saulītē,
Laimiņa iesūpoja
Sudrabiņa šūpulī.

Janvāra pēdējā dienā piedzima Aigars Krakops. Lai aug brašs puika mūsu kolhoza šoferim Artim Krakopam un viņa sievai, topošajai frizierei Laimai!

LOPKOPĒJU DARBA REZULTĀTI

NOBAROJAMĀS CŪKAS 1. CETURKSNI

Kopējs	Ferma	No gada sākuma		
		diennakts vid. (g)	+ vai - ar 1989. gadu	VGK realizēto cūku skaits
Kukians Valdis	Purmaļi-4	171	-369	252
Vilne Ceslava	Brenguļi	479	-45	92
Kukjāne Sofija	Brenguļi	476	-32	66
Silde Pēteris	Jaunzēmeles	211	-189	44
Kopā k-zā		266	-267	454
2-4 mēn. vec. sivēniem				
Kukiane Marija	Purmaļi-3	278	-191	-

SIVĒNU IEGUVE 1. CETURKSNI

Kopējs	Ferma	Plāns no gada sāk.	Ieguve no gada sāk.	+ vai - ar salīdz. ar 1989. gadu	Vidējais siv. sk.	Saglabāts. procenti

PIENA RAZŪSANA PIRMAJĀ CETURKSNI

Slaucējas	vid. govju sk.	No gada sākuma		Iekšējais patēriņš	Nodots I sk. piens %
		Izslaukts no govju	+ pret 1989. gadu		
Priede Grieta	28	803	+12		
Heidemane Alma	25	891	+89		
Ogņeva Zaiga	25	810	-256		
Ragainē Marta	27	820	-174		
Lielvīkuļi	105	815	-99	18	84,5
Laiviņa Maiga	20	711	-182		
Sakne Ārija	22	1086	-111		
Velikanova Irēna	17	886	+25		
Sņēvele Marija	19	1056	+123		
Centrs	78	956	-22	27	96,2
Stūriņa Ilga	56	762	-47		
Lazdiņa Liga	51	613	-67		
Ludžēni	107	690	-59	19	95,4
Paparde Daina	43	591	-151		
Liepa Mudite	43	734	-237		
Dailidjonoka Zina	42	808	-152		
Joniņa Inta	42	804	-16		
Vāksēni	170	729	-142	19	94,8
Mutjanko Silvija	17	772	-97		
Berga Aija	18	783	-89		
Baiļas	35	779	-89	22	96,2
Elmere Marta	23	838	+17		
Medne Sarmīte	22	1115	+311		
Ivanova Nadežda	21	619	-184		
Janele Skaidrite	22	785	-218		
Jaunzēmeles	88	841	-17	18	91,9
Saimniecībā		777	-91	20	92,8

NOBAROJAMO JAUNLOPU KOPEJU DARBA REZULTĀTI PIRMAJĀ CETURKSNI

Kopējs	Ferma	Diennakts pieaugums	
		no gada sākuma	+ vai - pret 1989.
Vifnis Gunārs	Mazvikuļi	379	-44
Soloveiko Rasma	Centrs	420	-155
Taube Anna	Cejmala	386	-207
Krankele Nīna	Kūžēni	576	-194
Eglitis Ints	Kūžēni	413	-285
Kragļikova Dzidra	Lielvīkuļi	571	-319
Soloveiko A-drs	Centrs	393	-724
Zelča Elza	Cejmala	498	+430
Cīrulis Miervaldis	Zilūzi	354	-234
Kopā		430	-304
AUDZĒJAMO JAUNLOPU KOPEJU DARBA REZULTĀTI			
Bērziņa Zina	Vāksēni	643	-149
Maļko Tatjana	Pumpuri	609	+3
Risevs Vladimirs	Vāksēni	433	-155
Kukiane Irēna	Kauliņi	483	-208
Eglite Vineta	Pumpuri	459	+210
Stadušina Ludmila	Līkas	162	-54
Kukmiļka Vizma	Brenguļi	403	-206
Sniedze Inese	Zviguri	406	-
Kopā		496	-52
Saimniecībā		470	-151

Skandziesmas māmiņai

Miļi vārdi māmiņai izteikti gan tautas dziesmās, gan dzejolišos. Skaisti un silti sagatavota skolēnu programma ievadīja Sieviešu dienas svinības mūsu skolā. Uz skolu atnākušās māmiņas ar jaukiem uzrunas vārdiem sveica direktors Vilnars Zeme. Dziedāšanas skolotāja Brigita Dāldere kopā ar koristiem no pirmās līdz pēdējai klasei bija ļoti rūpīgi strādājuši, lai bērnu vecākiem būtu interesanti koncertu skatīties. Tieši dziesmiņas svētkos izskanēja īpaši silti un sirsnīgi. Brašam dejas solim jaunāko klašu dejotājus bija sagatavojusi skolotāja Guna Krūmiņa. Mūzikas skolā iemācīto rādīja Inese Jērcīte un Baiba Berne. Tāpat neiztika bez teātra spēlēšanas. 9., klases skolniece Sandra Krastiņa notēloja vistāko stagnācijas gadu skolotāja modeli. Ludziņu iestudēt, kā vienmēr, bērniem palīdzēja skolotāja Astra Pacēviča.

Ļoti skaistas pašu darinātas sēdņas savām māmiņām pasniedza trešās klases meitenes. Pirmklasnieki savām māmiņām par godu dedza svecīti, vēlot savam miļākam silvīkam arī tautas dziesmas četrind.

Skolā bija sarīkota arī bērnu rokdarbu izstāde. Netrūka zīmējumu. Visi svētku dalībnieki teica paldies skolas saimniecībām par gardo mielastu.

Dejot gribētājiem mūziku bija sagādājis kolhoza inženieris Uģis Auniņš.

PĒRCIET VILNU!

Ja kādam ir vēlme nākamziem adīt, tas var pirkt kopsaimniecības piedāvāto vilnu: aitū vilnu par 17 rubļiem kilogramā, jēru vilnu — par 15 rubļiem, bet pakājes vilnu par 1,50 rubļiem kilogramā. Līdz 5. maijam par to ziņojiet Vilnim Stjadam.

Piens, ūdens un asaras

Jaunzēmeles fermas darbinieki martā bija nolēmuši radināt mazos teliņus pie grūtākajiem dzīvniekiem. Nadežda Ivanova, Sarmīte Medne, Vilis Mednis un Ivars Sveicars ļoti rūpīgi pārkāpa teliņu dzirdīšanas noteikumus. Teliņi nerūdījās, viņi vienkārši nobeidzās.

Savukārt kāda šīs fermas slaucēja laikam bija nolēmusi rūdīt piena dzērājus un tā stiprāk piešāvusi slaukumam ūdentiņu. Tā viņa sabojāja 620 kilogramus piena.

Kā par vienu, tā par otru eksperimentu vainīgajiem bija jāsamaksā. Arī brigadierēi Martai Elmerei nācās atvērt maciņu, lai kopā ar saviem padotajiem labāk izjustu bēdas par neizdevušos eksperimentu augļiem. Ja Marta negrib maciņu virināt, tad viņai savi padotie jākontrolē stingrāk.

DAŽAS DOMAS PAR KULTŪRU

Pienācis pavasaris un kultūras dzīvē iestāsies pārtraukums. Darbošanos pašdarbības kolektīvos no mainīs darbošanās kolhoza un piemājas laukos. Tomēr dažus vārdus gribētos vēltīt atskalam un problēmām par mūsu ciema kultūras dzīvi. Nekļūdiģi varu izteikt bērzauniešu vairākuma domas — pats ievērojamākais mūsu ciemā bija sieviešu ansamblis. Ansambļa dalībnieces patiesi dzied skaisti un vienmēr ir tērpušās glītos tērpos. Nevajag līšuprāt graut ansambļa prestižu. Pašām ansambļa dalībniecēm nav slimīgi jāpārdzīvo daži neapdomīgi izteicieni. Vienmēr jācenšas katrā koncertā saskatīt un izcelt interesanto un skaisto. Bieži cilvēkiem pēc dziesmu noklausīšanās acis ir sajūsmā. Sevišķi aizkustināti par mūsu pašdarbniekiem ir vecākā gadagājuma ļaudis. Arī man pašam iznācis organizēt dažādus pasākumus, darboties kopā gan ar pieaugušajiem, gan ar bērniem. Tāpēc man ir pilnīgi skaidrs — uzstāšanās vienmēr ir prieki. To izjūtu visi, kas nostājušies skatītāju priekšā, un to ir jāsaprot arī tiem ciema ļaudim, kas ir skatītāju lomā. Tikai tad izdosies pašdarbībā gūt panākumus.

Daudz šķēpu tika lauzts par mūsu deju kolektīviem. Kluba vadītājs pats ir aizrautīgs dejotājs, tādēļ deju kolektīviem vajadzēja zelt un plaukt. Diemžēl daudzās labās ieceres jāpārceļ uz nākošo ziemu. Bērzaunieši dejot grib un

prot, tikai tik ļoti vajadzīgā kontakta starp dejotājiem un Intu Staueru pietrūkst, kaut arī šajā vasarā stāv priekšā paši lielākie svētki mūsu dziesmai un dejai. Tiešām būtu ļoti jauki mūsu dejotājus redzēt Daugavas stadionā. Aizvaditājā sezonā klubā nedarbojās nekādi bērniem domāti pulciņi. Par to jau ciema deputāti Intam vairākkārt aizrādījuši. Jau vasarā kluba vadītājam vajadzētu interesēties par šādu pulciņu organizēšanu. Pienāks atkal nākošā ziema un automašīnu īpašniekiem vajadzēs savus bērnus vest izglītotes uz Valmieru, bet pārējiem kolhozniekiem sērīgi noskatīties uz aizbraucošām mašīnām.

Nav nekāda pamatota iemesla arī tam, ka pie mums vairis nedarbojas dramatisks pulciņš. Teātra spēlēšana ir interesants, bet ļoti grūts pašdarbības virziens. Tomēr ne tik bīstams, lai drosmīgie tajā nemēģinātu savu laimi.

Tagad daži vārdi par organizētiem kultūras pasākumiem ar profesionālu mākslinieku piedalīšanos. Kamdēļ mūsējie nav atsaucīgi? Uzskatu, ka bieži vien neprasmīgi aicinām: ajišas ir blāvas un neizteismīgas. Liek tikai vienu paziņojumu ciema centrā, to pašu — tikai dažas dienas pirms notikuma. Ja rīkojam biežu iepriekšpārdošanu, kluba vadītājam būtu pašam jāaizbrauc uz vairāk apdzīvotajām vietām, jāliekas ar cilvēkiem un jāpiedāvā viņiem bijetes. Tādās sa-

runās arī būtu nojaušams, kādus koncertus kolhoznieki vairāk vēlētos. Nevar taču visu laiku gaidīt, ka ciems vai kolhozs atmaksās koncerta radītus zaudējumus. Domāju, ka deputātiem katrs tādās gadījumos ir jānovērtē un jāskatās, vai zaudējumi ir tiešām objektīvu iemeslu radīti vai arī vainīga kluba vadītāja paviršība. Reizēm var gadīties iemesli, ka nevaram savākt vajadzīgos 300 rubļus. Bet tā nedrīkst būt vienmēr.

Bēdīgāks stāvoklis ir ar samaksu deju orķestriem. Skaidrs, ka dejot mūsu cilvēki grib un tāda iespēja ir jādod. Diemžēl spēlētāji prasa krietnu naudu un vakaru ienākumi nesedz izdevumus. Domāju, ka deju vakaru rīkotājiem allaž vispirms jāieskatās kopējā maciņā un tad jāsauc muzikanti. Un arī šai gadījumā reklamai jābūt uzdevumu augstums. Ja dejas tēriņu neatpelnis, tad to biežums būs jāsamazina gribot negribot.

Ar minētajiem pasākumiem saistās kāda ļoti būtiska problēma — autobusu satiksme. Pastāv tāds pieraksts — «kursē kolhoza autobuss» — kas ir ista muļķošana, cilvēku maldināšana. Ja reiz cilvēks grib nokļūt uz sarakojumu un atbilstoši savām vēlmēm pārrasties mājās, tad viņam ir svarīgi zināt, cikos autobuss būs Lielvīkuļos, Vāksēnos un Jaunzēmelēs, cikos tiks uzskāts atpakaļceļš. Gadās, ka kolhoza dispečeri nesaskaņo šīs vajadzības un autobuss par godu deg-

vielas deficitam veic tukšas tūres, savukārt cilvēki to citubrid gaida, bet nesagaida. Ja rīkotājiem pašiem ar autobusu nav jābrauc, tad atlieksmē mēdz iezāgties paviršības. Ir jābūt striktam sarakstam, lai autobuss kalpotu bērzauniešiem, nevis mūsu ciema ļaudis diebtu tam pakal.

Kādreiz izskanēja doma, ka mums nepieciešami dažādi kursi. Ka gribam mācīties šūt, adīt, tamborēt, garšīgi maltītes gatavot. Sajā pavasarī diezgan lielā steigā noorganizējam adīšanas pulciņu. Pie ticās trīs cilvēki. Neko darīt, mēģināsim vēlreiz rudenī, jo tad lauciniekiem tomēr vairāk brīvā laika. Aicinājām uz pulciņu arī pusauga meitenes, bet atsaucības nebija. Acimredzot, Jaunburtnieku skolā visas vecāko klašu meitenes jau prot adīt.

Skaidrs, ka kursu organizēšana mācīties gribētājiem arvien būs «jāuztur». Tas nozīmē, ka algu pasniedzējiem maksās paši audzēkņi. Ciema valde droši vien par telpām ir neprasis. Ja negribēsim maksāt un mācīties, tad nu visiem būs jābeidz arī gausties, ka Bērzaīnē nekas nenotiek un neko nevar iemācīties.

Dosim kopsaimniecības naudu uz turam, joprojām atbalstīsim mūsu mākslinieciskās pašdarbības pulciņu vadītājus. Tur nekādu peļņu rubļos nevar gaidīt, ieguvums ir garigs un ļoti vajadzīgs. Jūzmano mūsu skolas talanti, labi izglītotie pedagogi, kas varētu vadīt gan pieaugušo, gan bērnu pulciņus. Nav jau prāta darbs vīzināt bērnu pulciņu vadītājus no Valmieras un maksāt viņiem sazin kādas algas. Skaidrs,

ka jebkurš mākslinieciskās pašdarbības pulciņš tā vai citādi būs saistīts ar kluba vadītāju. Ciema deputāti ir tiesīgi paltelināt arī Intu Staueru algu, ja vien būs redzams, ka viņš strādā ar atdevi un cenšas, ka ir reāls darbs un ieinteresētība.

Kādreiz mums bija estrādes ansambļis. Kolhozs nopirka mūzikas instrumentus, tikai no spēlēšanas iznāca «čiks». Tagad instrumenti ir izmētāti un salauzti. Nav vairs ar ko spēlēt, un nav, kas to darītu. Interesanti, kāpēc par materiālo vērtību izsaimniekošanu neviens nav sodīts?

Ziema kolhozniekiem ir arī izbraukumu un ekskursiju laiks. Pateicoties Jāņa Okdaldera izveicībai mums izdevās divreiz pabūt Sporta pili uz augstākās līgas hokeju. Cita lieta — ne visi, kas labprāt brauktu, varēja tikt autobusā un pili, vīru spēle patik daudzēm ne tikai Bērzaīnē. Vērtīgs bija brauciens uz lauksaimniecības tehnikas izstādi. Daudz vizināti mūsu bērni. Jau tagad esam vienojušies, ka 1990. gada vasaras čaklākie palīgi atkal brauks ekskursijā — šoreiz pa Kurzemi un Rietumlietuvu. Ļoti gribētos, lai benzīna trūkums mūs nekaķētu. Jau tā laucinieki atliecībā pret Rīgas ļaudīm garīguma ziņā ir krietni aplaupīti. Mūsu jaunāko klašu bērni nezin, kāds izskatās leļļu teātris, tikai retais bērzauniešis bijis Nacionālajā operā. Vai daudzi mūsu ciemā atšķir Nacionālo teātri no Dailes? Neziņsim! Ir jābrauc un jāskatās, jo lauku cilvēks par savu darbu to ir pelnījis.

A. KANGARS,
arodkomitejas priekšsēdētājs,
ciema deputāts